

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobce: **Paradise Casino Admiral, a.s.**, se sídlem v Rousínově u Vyškova, Komořany 146, zastoupeného Ing. Radkem Lančíkem, daňovým poradcem se sídlem v Brně, Divadelní 4, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného podané u Krajského soudu v Brně dne 21. 4. 2015,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 21. 4. 2015 se žalobce domáhal ochrany před tvrzenou nečinností žalovaného, která měla spočívat v tom, že žalovaný nerozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu ve Vyškově ze dne 15. 11. 2006, č. j. 81826/06/341910/6679, poté, co předcházející rozhodnutí Finančního ředitelství ze

dne 21. 12. 2010, č. j. 16129/10-1200-702170, kterým bylo rozhodnuto o odvolání proti uvedenému rozhodnutí Finančního úřadu ve Vyškově, bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 21. 5. 2014, č. j. 31Af 23/2011-155.

II. Obsah žaloby

[2] V rámci žaloby žalobce uvedl, že poté, co bylo zdejším soudem zrušeno předcházející rozhodnutí o odvolání žalobce, nerozhodl žalovaný o odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu ve Vyškově. Žalobce se proto domáhal u Generálního finančního ředitelství toho, aby žalovaný o odvolání neprodleně rozhodl. Žalobce nesouhlasí se závěrem Generálního finančního ředitelství, že žalovaný se vzniku průtahů nedopustil, neboť v souladu s právním názorem zdejšího soudu nařídil ve lhůtě necelých dvou měsíců od právní moci rozsudku ze dne 21. 5. 2014 přezkoumání souvisejícího rozhodnutí Finančního úřadu ve Vyškově ze dne 31. 8. 2007, č. j. 82948/07341910/6842. Podle žalobce zdejší soud ve svém rozsudku ze dne 21. 5. 2014 hovoří o rozhodnutí Finančního úřadu ve Vyškově ze dne 31. 8. 2007, č. j. 82948/07341910/6842, bez jakékoliv vazby na nařízení přezkoumání tohoto rozhodnutí, tím spíše, že by z rozsudku zdejšího soudu plynulo, aby žalovaný vyčkal s rozhodnutím o odvolání na výsledek tohoto přezkumu. Žalovaný je nečinný, jelikož doposud nerozhodl o odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu ve Vyškově ze dne 15. 11. 2006, č. j. 81826/06/341910/6679.

III. Vyjádření žalovaného

[3] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 20. 5. 2015, nejprve zrekapituloval průběh předcházejícího jak daňového, tak i soudního řízení, a zkonstatoval, že po doručení rozsudku zdejšího soudu ze dne 21. 5. 2014 ve vázanosti právním názorem zdejšího soudu rozhodl o nařízení přezkoumání rozhodnutí Finančního úřadu ve Vyškově ze dne 15. 11. 2006, č. j. 81826/06/341910/6679, proto, aby byl odstraněn stav, který zdejší soud prohlásil za nezákonný. Žalovaný připustil, že z rozsudku zdejšího soudu ze dne 21. 5. 2014 explicitně nevyplývá, že vadu řízení je třeba odstranit nařízením přezkoumání rozhodnutí, kterým byla konkludentně doměřena daň z příjmů právnických osob, ale z kontextu citovaného rozsudku je tento závěr zcela zřejmý. Jestliže soud považoval za nepřipustný stav dvojího doměření, tak právě nařízení přezkoumání představuje postup k odstranění této vady. Zároveň žalovaný poukázal na to, že žalobce v řízení využil svých procesních práv a podal proti rozhodnutí o nařízení přezkoumání odvolání, čímž se opět celý proces prodloužil, a obdobný postup lze dle žalovaného očekávat i v případě rozhodnutí ve druhé fázi přezkumného řízení.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[4] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 80 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.

[5] Podstatou žaloby byla tvrzená nečinnost žalovaného poté, co bylo jeho předcházející rozhodnutí zrušeno rozsudkem zdejšího soudu. Základem pro hodnocení namítané nečinnosti žalovaného je skutková situace, která ve věci daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2004 existovala před rozhodnutím zdejšího soudu ze dne 21. 5. 2014, a hodnocení zjištěného skutkového stavu zdejším soudem v citovaném rozhodnutí.

[6] Krajský soud v předcházejícím rozhodnutí přezkoumával rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 21. 12. 2010, č. j. 16219/10-12000-702170, kterým bylo na základě odvolání žalobce změněno předcházející rozhodnutí Finančního úřadu ve Vyškově ze dne 15. 11. 2006, č. j. 81826/06/341910/6679, tak, že dodatečně vyměřená daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2004 do 31. 12. 2004 byla po provedeném odvolacím řízení změněna z částky 3.204.320 Kč na částku 2.357.880 Kč.

[7] Zdejší soud považoval za nepřipustné, aby časově poslední pravomocné rozhodnutí o daňové povinnosti žalobce (ze dne 21. 12. 2010) bylo vydáno v předposledním daňovém řízení o téže daňové povinnosti. Zjistil totiž, že ve věci daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2004 došlo k situaci, kdy po vydání rozhodnutí, které bylo napadené žalobou projednávanou zdejším soudem pod sp. zn. 31Ca 187/2007, správce daně opětovně posoudil daňovou povinnost žalobce a opětovně o ní samostatně rozhodl dodatečným platebním výměrem ze dne 31. 8. 2007 za splnění zákonných podmínek pro toto rozhodnutí. Poté, co soud rozsudkem ze dne 16. 6. 2010, č. j. 31Ca 187/2007 – 163, rozhodl tak, že rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2007, č. j. 13306/07-1200-702170, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, nastala procesní situace, kdy o dani z příjmů bylo již pravomocně rozhodnuto dodatečným platebním výměrem Finančního úřadu ve Vyškově ze dne 31. 8. 2007 a zároveň bylo zrušeno tomuto platebnímu výměru předcházející rozhodnutí ze dne 8. 8. 2007 a věc byla vrácena do stádia odvolacího řízení proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 15. 11. 2006, č. j. 81826/06/341910/6679. V tomto řízení ale žalovaný procesně žádným způsobem nereagoval na skutečnost, že poté, co předcházející rozhodnutí nabylo právní moci, bylo o téže dani opětovně rozhodnuto.

[8] Zdejší soud hodnocení skutkové situace daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2004 uzavřel v předcházejícím rozhodnutí s tím, že: „[z]rušením předcházejícího rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně vznikla procesní situace, kdy bylo rozhodováno v řízení, které již jednou bylo pravomocně ukončeno a zároveň na toto řízení navazovalo řízení jiné, pro které v době vydání navazujícího rozhodnutí byly splněny procesní podmínky. Napadeným rozhodnutím vytvořil žalovaný situaci, kdy nabylo rozhodnutí předcházející dodatečnému platebnímu výměru ze dne 31. 8. 2007 právní moci později, než tento dodatečný platební výměr, avšak nejednalo se v případě napadeného rozhodnutí o „vrstvení“ rozhodnutí o daňové povinnosti ve smyslu ustanovení § 46 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků.

Věcně byl napadeným rozhodnutím ukončen postup navazující na daňovou kontrolu z roku 2006 zohledňující skutková zjištění z této daňové kontroly. Na daňovou povinnost stanovenou na základě této daňové kontroly měla navazovat daňová povinnost stanovená na základě dodatečného daňového přiznání ze dne 28. 8. 2007. **Právní mocí a vykonatelností žalobou napadeného rozhodnutí však tato návaznost byla popřena, neboť napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto v roce 2011 o daňové povinnosti zjišťované v řízení předcházejícím dodatečnému platebnímu výměru ze dne 31. 8. 2007, aniž by rozhodnutí ze**

dne 31. 8. 2007 bylo případně odstraněno mimořádným opravným prostředkem.“ (zdůraznění provedeno zdejším soudem v tomto řízení).

[9] Zrušením rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 21. 12. 2010, č. j. 16219/10-12000-702170, nicméně soud opětovně vytvořil situaci, která zde existovala poté, co soud rozsudkem ze dne 16. 6. 2010, č. j. 31Ca 187/2007 – 163, zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2007, č. j. 13306/07-1200-702170. Tedy opět nastala procesní situace, kdy o dani z příjmů bylo již pravomocně rozhodnuto dodatečným platebním výměrem Finančního úřadu ve Vyškově ze dne 31. 8. 2007 a zároveň věc byla vrácena do stádia odvolacího řízení proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 15. 11. 2006, č. j. 81826/06/341910/6679. Nastala tak opět procesní situace, kterou v předcházejícím řízení nevyřešil žalovaný v souladu se zákonem. Opětovně tedy žalovaný musel posoudit možnosti dalšího procesního postupu. V rozsudku ze dne 21. 5. 2014 zdejší soud jasně uvedl (jak vyplývá ze shora zdůrazněné citace), že nelze o odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 15. 11. 2006, č. j. 81826/06/341910/6679, věcně rozhodnout a v rámci tohoto odvolacího řízení daň stanovit, pokud bude existovat pravomocné rozhodnutí o téže dani, a to dodatečný platební výměr ze dne 31. 8. 2007.

[10] Z obsahu předloženého správního spisu je patrné, že žalovaný se rozhodl přezkoumat mimořádným opravným prostředkem dodatečný platební výměr ze dne 31. 8. 2007, což je jistě postup, který reprezentuje procesní aktivitu žalovaného směřující i k rozhodnutí ve věci samé, tedy v odvolacím řízení proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 15. 11. 2006, č. j. 81826/06/341910/6679, neboť se jedná o řízení, která jsou naprosto zásadně a úzce propojena. Pokud by žalovaný nepodrobil dodatečný platební výměr ze dne 31. 8. 2007 přezkumu, bylo by jedinou alternativou zrušení dodatečného platebnímu výměru ze dne 15. 11. 2006, č. j. 81826/06/341910/6679, vydaného na základě provedené daňové kontroly, neboť právní moc a existence dodatečného platebního výměru ze dne 31. 8. 2007 automaticky brání vydání jakéhokoliv rozhodnutí, kterým by byl platební výměr změněn (a stanovena daň) nebo platební výměr potvrzen, jelikož by opět došlo k procesní situaci, která vedla ke zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 21. 12. 2010, č. j. 16219/10-12000-702170.

[11] Volba následného procesního postupu poté, co bylo zrušeno rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 21. 12. 2010, č. j. 16219/10-12000-702170, je plně na žalovaném. Bylo plně v kompetenci žalovaného rozhodnout se, zda přezkoumá dodatečný platební výměr ze dne 31. 8. 2007, nebo bez dalšího zruší dodatečný platební výměr ze dne 15. 11. 2006, č. j. 81826/06/341910/6679. V řízení na ochranu před nečinností žalovaného nelze autoritativně rozhodovat o tom, zda zvolený procesní postup žalovaného je v souladu se zákonem. Nelze se shodnout se žalovaným, že zdejší soud výslovně zavázal žalovaného, aby odstranil ve věci vzniklý stav prostřednictvím nařízení přezkoumání dodatečného platebního výměru ze dne 31. 8. 2007. Zdejší soud se k navazujícímu postupu žalovaného nijak nevyjadřoval, ani mu neukládal konkrétní procesní postup. Pouze konstatoval, že existence duplicitního zdanění je nezákonná a žalovaný se musí s touto situací procesně vyrovnat, pročež nerušil dodatečný platební výměr přezkoumávaný v odvolacím řízení. Zároveň ale není ani pravdivé tvrzení žalobce, že by zdejší soud hovořil v předcházejícím rozsudku o dodatečném platebním výměru ze dne 31. 8. 2007 zcela bez vazby na nařízení přezkoumání tohoto rozhodnutí, o čemž svědčí shora uvedená citace rozsudku ze dne 21. 5. 2014, vč. zdůraznění předmětné části. Vyřešení vztahu dodatečného platebního výměru ze dne 31. 8. 2007 a odvolacího řízení

proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 15. 11. 2006 je esenciální součástí rozhodování žalovaného po zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 21. 12. 2010, č. j. 16219/10-12000-702170. Žalobcem namítaná citace dodatečného platebního výměru ze dne 31. 8. 2007 na str. 6 rozsudku ze dne 21. 5. 2014 je zcela vytržena z kontextu závěrů krajského soudu uvedených následně např. na str. 8 rozsudku ze dne 21. 5. 2014.

[12] V souzené věci lze toliko posoudit, zda žalovaný činí kroky k rozhodnutí ve věci samé, přičemž na procesně komplikovanou situaci nelze striktně aplikovat obecná pravidla o běhu lhůt, která jsou stanovena zákonem (§ 38 daňového řádu), resp. pokynem č. MF-4 o stanovení lhůt při správě daní č. j. MF-111307/2013/39 ze dne 1. 9. 2014, ale je třeba přihlídnout i k individuálním okolnostem dané věci.

V. Shrnutí a náklady řízení

[13] S ohledem na vyslovené závěry dospěl soud k závěru, že žalovaný není nečinný, pokud jako předběžnou otázku v případě odvolacího řízení proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 15. 11. 2006, č. j. 81826/06/341910/6679, vyvolal řízení o přezkumu dodatečného platebního výměru ze dne 31. 8. 2007, v této věci je aktivně jednáno a nedochází v ní k průtahům, což žalobce nijak nesporel. Zákonost tohoto postupu nicméně může být ověřena pouze v rámci opravných prostředků proti rozhodnutím ve věci přezkumu dotčeného dodatečného platebního výměru.

[14] Ze shora uvedených důvodů soud žalobu zamítl jako nedůvodnou (§ 81 odst. 3 s.ř.s.).

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá, úspěšnému žalovanému pak žádné náklady nad rámec jeho jinak běžné administrativní činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. července 2015

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu